

روایت زنانی که مسجد ائمه اطهار^(ع)

را به یکی از مراکز فعال فرهنگی و اجتماعی محله کشاورز تبدیل کرده‌اند

نبض مسجد در دست بانوان

سحر نیکو عقیده بعد از احداث

مسجد ائمه اطهار^(ع) حضور نوجوان ها و

جوان ترها در آن چندان پررنگ نبود. این فضا اما

از سال ۱۳۹۰، با دغدغه چند نفر از بانوان فعال محله

کشاورز، تغییر کرد. بانوانی که دلشان می خواست مسجد

جایی برای دورهم جمع شدن، یاد گرفتن و حتی حل بخشی

از مسائل محله هم باشد.

به همین واسطه «کانون فرهنگی منتظران منجی» را تشکیل

دادند و باعث شدند این مسجد به یکی از مراکز پویای

فعالیت بانوان در منطقه تبدیل شود. کانونی که مخاطب

فعالیت هایش فقط دختران نیستند اما تمرکز ویژه‌ای

روی این گروه دارد.

نماز جماعت، واسطه آشنایی همسایه ها

یکی دو ساعتی از تمام شدن نماز ظهر و رفتن نمازگزارها گذشته، اما مسجد هنوز شلوغ است. گوشه‌ای، چند دختر نوجوان رامی بینم که دورهم حلقه زده اند و باهم گفت وگومی کنند. کمی آن طرف تر، بانوانی نشسته اند و در کلاس دوره های پرستاری، به صحبت های مربی گوش می دهند. انگار اینجا قرار نیست باتمام شدن نماز، چراغ مسجد هم خاموش شود. سمیرا زارع، مدیر کانون فرهنگی منتظران منجی و پایگاه بسیج بنت الهدی صدر، می گوید: تقریباً برای هر روز مسجد، برنامه ای تدارک دیده شده و همین باعث شده رفت و آمد خانم ها محدود به ساعت نماز نباشد.

اما او روزهای خلوت این مسجد را هم به یاد دارد. خاطراتش به سال ۱۳۸۵ برمی گردد: سالی که تازه ازدواج کرده و به محله کشاورز آمده بود: «آن موقع خودم هم فعالیتی نداشتم فقط برای نماز جماعت از خانه بیرون می آمدم. تازه ازدواج کرده و به این محله آمده بودم. دید خوبی هم به اینجا نداشتم و فکر می کردم امنیت ندارم. اما همین نمازهای جماعت، کم کم نگاهم را به محله تغییر داد. آشنایی با همسایه ها از همان رفت و آمدهای کوتاه شروع شد و بعد، با برگزاری کلاس قرآن در مسجد، پای من هم به این کلاس باز شد. مدتی بعد هم به واسطه خواهر شوهرم به پایگاه بسیج مسجد پیوستم؛ هرچند آن روزها هنوز خبری از این حجم فعالیت و برنامه در مسجد نبود.»

چالش هایی بر سر راه پویایی مسجد

سمیرا کم کم متوجه می شود محله چیزی کم ندارد؛ همسایه هایی همدل دارد که می توانند کنار هم کار کنند و دخترا نی که استعداد و توانایی های زیادی دارند. اما مسجد هنوز بستری برای این ظرفیت ها نبود. همین نگاه، چند سال بعد او را به فکر راه انداختن کارگروه های مختلف و برگزاری کلاس های متنوع می اندازد؛ برنامه هایی که بتواند دختران و بانوان بیشتری را به مسجد بیاورد. اما ایده به همین راحتی پذیرفته نمی شود.

همراهی بانوان فعال محله

سمیرا اما کوتاه نمی آید. کم کم مسئولیت بیشتری در فعالیت های بسیج برعهده می گیرد. آن روزها بیشتر اعضای تیم بسیج را بانوان مسن تر محله تشکیل می دادند. وقتی جدیت و فعالیت های سمیرا می بینند، ابتدا او را به عنوان جانشین فرمانده انتخاب می کنند و چند سال بعد، در سال ۱۳۹۹، فرماندهی پایگاه بسیج بنت الهدی صدر را به او می سپارند. می گوید مدیریت این برنامه ها، در کنار زندگی شخصی و مسئولیت های خانوادگی، کار ساده ای نیست: «دود خنجر دارم و کارهای خانه و زندگی ام هست و سرم خلوت نیست. اما سعی می کنم مدیریت داشته باشم و با همراهی خانواده، برنامه ها را جلو ببرم.» سمیرا زارع خوب می داند که اگر قرار باشد این فعالیت ها ادامه پیدا کند، خودش به تنهایی از پس همه کارها بر نمی آید. برای همین، بخش مهمی از کار را به بانوان فعال محله می سپارد. خودش می گوید اگر این خانم ها نبودند، بخش زیادی از فعالیت هایی که امروز در مسجد جریان دارد، اصلاً شکل نمی گرفت.

بهانه ای برای دورهم جمع شدن

حالا پانزده بانوی فعال، سرگروه بخش های مختلف هستند؛ زنانی که هر هفته در مسجد دور یک میز در مسجد جمع می شوند و درباره برنامه ها حرف می زنند. یکی از این زنان، سمیه مهدوی است. او متولد سال ۱۳۶۷ است و در همین محله به دنیا آمده و بزرگ شده است. سمیرا به دلیل ارتباط خوب سمیه با اهالی و شناختی که از محله و آدم هایش دارد، مسئولیت کارگروه اجتماعی را به او سپرده است.

حالا از وقتی سمیه مهدوی سرگروه کارگروه اجتماعی شده، مناسبت ها و اعیاد در محله جور دیگری برگزار می شوند: «مناسبت ها بهترین بهانه هستند برای اینکه ما خانم های محله دور هم جمع شویم و همدل تر باشیم. در مناسبت ها البته توجه ویژه ای به اعیاد داریم و آن را پر شور برگزار می کنیم. چون معتقدیم خانم های این محله نیاز به شادی و روزهایی دارند که فارغ از هر مسئولیتی دورهم بخندند و خوش بگذرانند.»

یکی از همین برنامه ها، جشن عید غدیر است که به گفته او هر سال با کمک اهالی و همراهی آقایان محله برگزار می شود: «مثلاً هر سال عید غدیر با خانم ها و کمک آقایان کوچه به کوچه محله را آذین بندی می کنیم. از قبل توی گروه می پرسم که هرکسی چه چیزی می تواند بیاورد. یکی شربت درست می کند، یکی چای می آورد. خودم هم معمولاً یک درست می کنم. در هر کوچه یکی داوطلب می شود. جلوی خانه اش میز می گذاریم و خوراکی های از قبل آماده شده را می چینیم تا کل محله این حس و حال را پیدا کند.»

برای اهالی، سمیه فقط به خاطر توانایی اش در ارتباط گرفتن با آدم ها شناخته شده نیست. خیلی ها از دست پختش هم تعریف می کنند. مخصوصاً در محرم که حیاط خانه اش تبدیل به آشپزخانه ای کوچک برای یک کار جمعی می شود؛ جایی که خودش با کمک همسرش دیگ می گذارد و شله می پزد و بخشی از غذای مراسم را آماده می کند.

دورهمی دختران مسجد

برگزاری یادواره شهدای میناب - روبه روی مسجد ائمه اطهار^(ع)